

Գարուն է նորէն, ու սիրքս հիմա
թեւեր է առեր.

(Ա՛խ, սիրքը Գաւնան՝ խելո՞ք կը կենա՞յ),
Հին օրերուն պէս, կախուեր է վիզէս,
Ինծի հետ կ'ուզէ լեռները նախրել:

Սիրս իմ, դուն զընա՛,
Զիս մի համոզեր.
Զեմ կըրնար ա՛լ ես, հին օրերուն պէս,
Ետեւէդ վազել:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ջ

Աւիարհը տանար է անսահման,
Ես անոր բանաւոր խընկաման.
Ոչ ըսկիզբ ունիմ ես եւ ոչ վերջ,
Մըխացեր եմ, անվերջ պիտ' մըխամ:

Կ'ըսեն թէ ցաւէն մաւա՛ծ է, հալա՛ծ,
Որ երբեմն շատ էր «Երանի» առած.
Ու կը հարցընեմ ես ինծի հիմա,
Ո՞վ աւիարհ եկեր՝ զացեր է չայրած:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

